

ಎಂದುಕೊಂಡು ರಾನಡೆ, ‘ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಪ್ಪು, ಸಾವು, ಅಪಫಾತ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ವಿಧ್ಯಮಾನ ಎಂದು ಪರಿಭಾವಿಸಿ ಸಾಧ್ಯವಿರುವವು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಹಕಾರವನ್ನು ತೋರೆದು ನಿರ್ವಹಿಸಬಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ಸುಲಭ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಸಮಾನವೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದರಲ್ಲೇ ಇರುವುದು ನಮ್ಮ ಉಸಿರು, ನಮ್ಮ ಬದುಕು ಎಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ ಎಂದರು ರಾನಡೆ.

18

‘ದಾವಣಗೆಗೆ ಹೋಗ್ರೇನೆ, ಅಪ್ಪ ಅಮೃತನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಅಮರೇಶ ಮರುದಿನ ಬೇಗೆ ಅನೇಮಹಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾವಾದ. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಸನ್ನತಿ ಆಕ್ರಿಯ್‌ದಿಂದ, ‘ವನಾಯ್ತು? ದಾವಣಗೆಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

‘ಇಂಥ ಸೆನ್ನೀಲ್ಸ್ ಪ್ರತ್ಯೇ ಯಾಕೆ ಕೇಳ್ತಿ, ಹೋಗಿದ್ದೆ, ಹೋಗಿಕ್ಕೆ ಬದು ಗಂಟೆ ಬಲ್ಕಿಕ್ಕೆ ಬದು ಗಂಟೆ’ ಎಂದು ಲೇವಡಿ ನಗು ನಕ್ಕು, ‘ದಾವಣಗೆ ಅಂದೇನು, ಆಚೆ ಹಿತ್ತಿಲೆ, ಏನೋ ಅಡಚಕೆಯಾಯ್ತು ಅಥವ ದಾರಿಯಿಂದ ವಾಪಾಸು ಬಂದೇ’.

ಅವಳ ಪ್ರತ್ಯೇಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ ಅಮರೇಶ, ‘ಒಂದ ಮುದಿಪ್ರಾಣಿ ಹೋಗ್ಯೆ ಇದೆಯೆ? ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ‘ಎರಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಕೇಂಟ ಡಾಟಿ ಕಾಡಿನಾಚೆ ಹೋಗಿವೆ’ ಎಂದ ಸನ್ನತಿ, ‘ಅದಿರಲಿ, ನೀನು ಇದೇನು ಇವತ್ತೇ ವಾಪಾಸು ಒಂದೆ? ಅಪ್ಪ ಅಮೃತನ್ನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ?’

‘ಕಂಡೆ’

‘ಸತ್ಯ ಹೇಳಿ. ಹೇಳಿ ಇಪ್ಪು ಬೇಗೆ ಬಂದೆ?’

‘ಇಂಥ ಪ್ರತ್ಯೇಯನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾಕೆ ಕೇಳ್ತಿ? ಹೋಗುವಾಗಿ ವಿಮಾನ ಸಿಕ್ಕು. ಬರುವಾಗ ಪ್ರಸ್ತುತಿ ಕಳೆದುಹೋಗ್ಯು, ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ಗರುಡ ರಸ್ತೆ ಬದಿ ಕೂಲಿದ್ದು ಒಂದು ಲಿಫ್‌ ಕೊತ್ತಿರುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದು ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ. ‘ಬಾ’ ಅಂದ. ಅವನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೂತ್ತೆಂದು ಬಂದೆ ಎಂದ ಅಮರೇಶ.

‘ನಿನ್ನ ಹತ್ತೆ ಮಾತಾಡುವ ಬದಲು ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಾಡುವುದು ಬ್ಯಾಂಡು’ ಎಂದು ಒಳ ನಡೆದಳ ಸನ್ನತಿ.

ಮರುದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ, ‘ನಾನಿನ್ನ ಹೋರಪ್ಪತ್ತೇನೆ ನರಹರಿ’ ಎಂದರು ಸೂರ್ಯಕಾಂತ ರಾನಡೆ.

‘ಉಪಿದ ಹೋತ್ತು, ಉಪಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗಿ ಸರ್’ ಎಂದ ನರಹರಿ. ‘ನಗೆ ಉಪಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ ನರಹರಿ. ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಮಾತಾಡಿ ಬಹು ಸಂಹೋಪವಾಯಿತು’ ಎಂದು ರಾನಡೆ ಹೋಗಲು ಅಣಿಯಾದರು.

‘ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಇನ್ನೆನ್ನುಮ್ಮೆ ಬತೇರ್ನ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೋರಿಪುಹೋದರು.

‘ಮಾರಿ ಹೋದಂತಾಯಿತು’ ಎಂದು ಗೊಳಿಕೊಂಡಳು ಸನ್ನತಿ.

‘ಸನ್ನತಿ, ಹೇಳಿಬಾರಾದ್ದನ್ನು ಮೆತ್ತುಗೆ ಹೇಳಿದೆ, ಕೇಳಲಿ ಎಂಬಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳುವ ಕಾಯಿಲೆಯಿದೆ ನಿಗೆ’ ಎಂದು ನಷ್ಟ ಅಮರೇಶ.

ಆಗ್ನಾವಿನ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡುವಂತೆ ಸನ್ನತಿ, ‘ನಿಗೆ ಇಲ್ಲವೆ ಕಾಯಿಲೆ, ಇವತ್ತು ಹೇಳಿದ ಪ್ರತ್ಯೇಗೆ ಆರು ತಿಂಗಳ ನಂತರ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವ ಕಾಯಿಲೆ’ ಸನ್ನತಿಯೆಂದಳು.

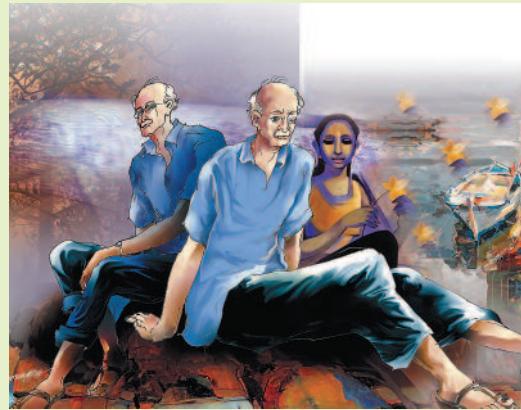
ರಾನಡೆ ಹೋದ ಮರುದಿನ ರಾತ್ರಿ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಸನ್ನತಿ ಮತ್ತು ಅಮರೇಶ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ವರ ಎಂದಿನಂತಿಲ್ಲದೆ ಕ್ಷಣಿದಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕ್ಕೆ ವಿರುತ್ತು ಇತ್ತು. ಅನಂತರ ಅದು ಜಗಳಿದ ಬ್ಯಾಗುಳುವಾಗಿ ಬದಲಾದಂತೆ ತೇವಿರಿತು. ಒಬ್ಬರನೆನ್ನಿಬ್ಬಿರು ಯಾಕೇ ದೂರುತ್ತಿರುವಂತಿತ್ತು. ಸನ್ನತಿಯ ಸ್ವರ ಬಹು ಕ್ಷೀಣವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಅಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಮರೇಶನ ಸ್ವರವೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಯಾವ ಶಭ್ಯವೂ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂತಿಮ ತಿಂಗಳ ಏಕಾಗ್ರತೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಹೋರಿತ್ತು ಮೆಟ್ಟೆ ಬಂದಿದೆ ಎಂದುಕೊಂಡು ನರಹರಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋತ್ತಿನ ಬಳಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಮರುದಿನ ಬೇಗೆ ಅಮರೇಶ ನರಹರಿಯ ಒಳ ಹೋಗಿ, ‘ಸರ್, ನನಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಸರ್’ ಎಂದ.

‘ಇಪ್ಪು ಬೇಕು?’ ನರಹರಿ ಕೇಳಿದೆ.

‘ಬದು ಸಾವಿರ ಬೇಕು ಸರ್. ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ವಾಪಾಸು ಬುರ್ಜಿನಿ. ಹಣ

ಇಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ

ಸನ್ನತಿ ಅಪೆರಿಕೆಂದ ಉಲಾರಿಗೆ ಬಂದವರು ಆನೆಮಹಲಿಗೂ ಬದುತ್ತಾಳೆ. ಶಾಲ್ಯಲಿಯ ಆರೋಗ್ಯ ತೀರಾ ಹದಗೆಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಸನ್ನತಿ ನರಹರಿ ಮಾಸೆಗೆ ಬಂದು ಇರುತ್ತಾಳೆ. ಅಡುಗೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲೂ ಸಹಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಒಬ್ಬಳೈ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ಭಯ ಎಂದು ಅಭಿ ಜತೆ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಗೆಸ್ಟ್ ರೂಪಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಲುವಂತೆ ಅಭಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಶಾಲ್ಯಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯ ಒಮ್ಮೆ ಸುಧಾರಣೆ ಕಂಡರೂ ಮತ್ತೆ ವದಗೆಟ್ಟತ್ತೆ ದೇ. ಯಾವ ಅಹಾರವೂ ಹೋಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ದಾರಿ ದಿನೋ ದಿನೋ ದುರು ಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಇಂಜೆನ್ಸ್ ಚುಚ್ಚುತ್ತಿಲ್ಲ ಇದ್ದರು. ಯಕ್ಕಿತ್ತಿನ ತೊಂದರೆಯಿಂದಾಗಿ ರಾಲ್ಯಲಿ ಅಳುತ್ತಿ ಅಸುನೆಗುತ್ತಾಳೆ. ಸನ್ನತಿ ಚೋರಾಗಿ ಅಳುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಮಂಧ್ಯೆ ನರಹರಿಯ ಮೇಘಾಗ್ರಿದ್ದ ಸೂರ್ಯಕಾಂತ ರಾನಡೆ ವೃಜೆಯಿಂದ ಆನೆಮಹಲಿಗೆ ಬದುತ್ತಾರೆ. ತನ್ನ ಪತ್ತಿ ಸುರಭಿಗೆ ಇಂಥೊನಲ್ಲಿ ಪಿಬಿಕ್ಕಾಡಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಎಂದು ರಾನಡೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ವಾಪಾಸು ಮಾಡ್ಡಿನಿ’ ಎಂದ ಅಮರೇಶ. ನರಹರಿ ಯಾಕೆ ಏನು ಇನ್ನದೆ ಬದು ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಮರೇಶ ಹೋರಿಪುಹೋದ.

ಹಾಗೆ ಹೋದ ಅಮರೇಶ ಬದಾರು ತಿಂಗಳು ಕೆಳಿದರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸನ್ನತಿ ಬಹುಸುತ್ತಾ ಅವನು ಇನ್ನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಸರ್’ ಎಂದಳು.

‘ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿರುವೆ?’ ನರಹರಿ ಕೇಳಿದೆ.

‘ಅವನು ಅಪ್ಪನೆಡನೆ ಆಸಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಲು ಕೇಳಲು ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಅಪ್ಪನ ಬಳಿ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ವಕರೆ ಭಾವಿ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಧಾರಾಂಶವಾದರೂ ತನಗೆ ಸಿಗೆಬೇಕು ಅಂತ ಅಳ್ಳಿನ ಹಂಡ. ಅವನ ಹಂಡ ಗ್ಲ್ಯಾಬಹುದು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಚಿಕ್ಕಾಗೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಅಪ್ಪ ಅಮೃತಿಬ್ಬಿರು ಧರ್ಮಸ್ಥಳದ ಆಕೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಿನ್ನ ಹೋರಿತ್ತು ನನಗೆ ಇನ್ನು ಯಾರು ಗತಿ?’ ಎಂದು ಅಳುತ್ತೊಡಗಿದಳು ಸನ್ನತಿ.

‘ಯಾಕೆ? ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಮುರಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?’ ನರಹರಿ ಕೇಳಿದೆ. ಸನ್ನತಿಯ ದುಖಿ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ದುಖಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು, ‘ಯಾವ ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಹೇಳಲಿ ಅಂತ ಇಪ್ಪ ಕಾಲ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ಸರ್’ ಎಂದು ಅಳುತ್ತಾ ಕ್ಷೇರು ಬರಸಿಕೊಳ್ಳತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು, ‘ಮುರಲಿ ಕೆನಡದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗಿಂತ ಆರೇಳು ವರಷ ಹೆಚ್ಚೆ ವಯಸ್ಸಿನ ಒಬ್ಬಳು ಕೆನಡದ ಹಂಗಸನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದಾನಂತ. ಅವಳ ಬಳಿ ತಂಬಾ ಹಣವಿದೆಯಂತೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಆ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ’.

ಸನ್ನತಿ ಇಡೀ ದಿನ ಬೆನ್ನೋ ನೆನೆಮಿಕೆಂದು ಅಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಳು.

ಸಾಯಂಕಾಲ ಮತ್ತೆ ದುಖಿಸುತ್ತಾ ಬಂದು ನರಹರಿಯ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು, ‘ನಾನ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿ ಸರ್? ನಿನ್ನನ್ನು ನೀವೇ ಉಳಿಸಬೇಕು ಸರ್’ ಎಂದಳು.

‘ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲಿ ಸನ್ನತಿ?’